

Na ćwierć roku, to jest od dnia 1go Kwietnia do ostatniego Czerwca, przymmie się na tę gazetę prenumerata w Piętnastu Złotych Reńskich w Walucie Wiedeńskiej. Nowi Prenumeratorowie zechcą ją zatem ieszcze przed końcem tego miesiąca na najbliższych C. R. Stacjach pocztowych, a we Lwowie w Ekspedycji C. R. Poczty naczelney zapisać, aby według ich liczby nakład mógł być powiększonym.

Wiadomości krajowe.

Ze Lwowa. — Ogłoszone tu poniższy okólnik C. K. Rządu krajowego, względem używania 14stej klasy stempłowej po 45 krayc.

Ponieważ w okólniku z dnia 12go Grudnia r. z. Nr. 67055 między załączonemi wzorami nowych znaków stempłowych, także i stempel na czterdzieści i pięć kraycarów, bez wyrażenia osobney summy pieniężney tej klasie stempłu podpadającej, znajduje się, przeto w skutku dekretu Kamery nadworney z dnia 8go z. m. dodatkowo się ogłasza, że przy wszystkich dokumentach na summy niewyszczególnione, alholiteż według własności wydawcy sporządzających się, używanie stempłu według przepisu patentu stempłowego z dnia 5go Października 1802 z. tą utrzymało się różnicą, że zamiast dotychczasney należitości w rewersach wykupujących, takowa teraz w monecie konwencyney lub w notach bankowych opłacaną być musi.

Z tąd wypływa, że od wszystkich owych stron, które w pomienionym patencie według osobistej własności swoiey, do wyszczególnionych w onymże czternastu klas przeznaczonych są, jako też przy dokumentach w tymże samym patencie wyraźnie wymienionych, stempel w onymże przepisany używaniem być powinien, a zatem stempel na 45 krayc. przy samych tylko dokumentach pieniężnych mieysca nieznajduje.

Gdy się więc z tego jasno okaznie, że prawdziwie okólnikiem z dnia 21go Listopada r. z. dla dokumentów pieniężnych tylko trzynaście klas ustanowiono, dla wszystkich zaś innych dokumentów czternaście od początku przeznaczonych klas niezmiennie pozostało, przeto się to unieyszem do wiadomości powszechney podaje.

We Lwowie dnia 10go Lutego 1818.

(Następują podpisy.)

Na nakazaną przez N. Pana nową budowę drugiego głównego gościńca handlowego

w Galicyi ofiarowano w Cyrkule Samborskim poniższe dobrowolne składki, a mia nowicie :

Dominium Suszyca wielka obowiązało się, drzewo na mosty w territorium jego potrzebne, iak dalece się takowe w lasach dominikalnych znajduie, bezpłatnie wydać, za odstąpienie gruntów żadnego wynagrodzenia nie żadać, a nawet i poddanych swoich w podobnym razie wynagrodzić; Dominium Chyrow uczyniło całkiem podobne ofiary, a nadto ieszcze przyrzekło, że znajdujących się na gruntach jego kopalni kamieni wapiennych i innych, tudzież z kopalni krzemienca, to co potrzeba dostarczyć; Dominium Ryhczyce rzekło się wynagrodzenia za grunta, obowiązało się poddanych swoich w podobnym razie wynagrodzić, i ofiarowało 50 dębów większych, 100 dębów mniejszych, tudzież 50 sosien większych; Dominium Wróblowice ofiarowało 50 dębów powiększonych, a miasto Drohobycz 5000 ZR. W. W. ze swoich pieniędzy przewyszkowych.

Na budowę tegoż samego gościńca ofiarowało daley :

W Cyrkule Myślenickim, Dominium Słomien, 90 pni drzewa miękkiego i 400 ZR. W. W., a

W Cyrkule Stryjskim Dominium Łubienice 40 ZR. W. W.

Urodzony Felix Obertyński dziedzic Leszczkowa w Cyrkule Żółkiewskim ofiarował tutejszokraiomemu funduszowi wspierania inwalidów 5 sztuk czerwonych złotych Hollenderskich.

Z ukontentowaniem korzysta Rząd krajowy ze sposobności podania tych ofiar do wiadomości publiczney.

Wiadomości zagraniczne.

Wielka Brytania.

Gdy Xiąże Rejent dnia 26go Lutego do Królowey iechał, uszykowane były oddziały.

gwardyi przybocznej i konstablów. Żadnemu piechotnemu nie wolno było zatrzymywać się, a Xięcia Rejenta witano z największym uszanowaniem w milczeniu. „Działo się to (pisze gazeta Londyńska Kurjer) przez sympatyczne uczucie z przyczyny straty Xiężniczki Karoliny.“

Jedna z gazet Londyńskich umieściła pod dniem 23cim Lutego artykuł następujący: „Już teraz ułożonem jest zaślubienie Xiężniczki Elżbiety z Xięciem Następcą Hesko-Homburskim, jako też i to, że Xiężniczka nie zaraz na stały ład odiedzie; lecz jeszcze przez czas nieaki w Anglii zabawi. Układ ten zgadza się z pragnieniem Królowej, która w poprzedzonym wieku swoim nie mogła przystać na rozłączenie się z Xiężniczką, która przez swoją miłość dziecinną i czułą staranność, iey sercu macierzyńskiemu tak drogą się stała.“

Z przyczyny mnożących się podań ze strony osób, które w skutku zawieszenia aktu Habeas-Corpus uwiezionemi były, a które się o poniesione surowe traktowanie skarżą, złożyli Ministrowie dnia 19go Lutego w Izbie wyższej, to godne uwagi oświadczenie, że żadaną dla siebie uchwałę zawarowawczą (indemnitybill) na ten rodzaj reklamacy rozciągać nie chcieli, i że skarżący się, dozorców więzienia do przywoitych Sądów zapozwawać mogą. Tymczasem dnia tegoż samego, Rada gminna Londyńska, na wnioszek PP. Waithmana i Favella, znaczną większością głosów (przynajmniey obecnych Współczłonków) uchwaliła podanie do obydwóch Izb parlamentowych: 1) wynurzając nieukontentowanie swoje z przyczyny dowolnego sposobu postępowania Ministrów podczas zawieszenia aktu Habeas-Corpus, tudzież z przyczyny używania szpiegów dla podżegania niespokojności; 2.) protestując się przeciwko temu, że samychże Ministrów mianują Współczłonkami Wydziałów, które ich postęпки roztrząsać mają; 3.) zapobiegając udzieleniu żadaney uchwały zawarowawczej (indemnitybill), dopóki Ministrowie postępków swoich przed bezstronnym Wydziałem nie usprawiedliwią.

Lord (Prezydent miasta Londynu) zwołał na dzień 24ty Zgromadzenie mieszczan Londyńskich (Livery) gdzie miano podać propozycyę względem domagania się od Parlamentu, aby postęпки Ministrów podczas zawieszenia aktu Habeas-Corpus, ściśle roztrząsionemi zostały.

W ciągu lat 120 zawieszano akt Habeas-Corpus dziesięć razy, lecz tylko raz jeden presili o przywrócenie onegoż Ministrowie, którzy się o owe zawieszania starali.

Banknotów jest teraz w obiegu nieco nad

30 1/2 miliona funtów szterlingów (przeszło 305,000,000 ZR.)

Lord Stanhope, który zaraz przy zgajeniu Parlamentu nader żywą miał mowę przeciwko Francyi i Narodowi Francuzkiemu, miał przez jednego Officera Francuzkiego na piedyndek o życie i śmierć do Bruxelii wyzwanym zostać, i miał takowe wyzwanie przyjąć.

Dnia 21go zdarzyła się scena burzliwa w teatrze Koventgarteńskim (w Londynie). Sławny śpiewak Braham śpiewał w operze Zuma wojenną pieśń Peruwianów przeciwko Hiszpanom. Jedną część Publiczności nie chciała tego dopuścić, gdy tymczasem druga część za tem obstawała. Opera nie mogła dokończoną zostać.

Transportowy okręt Thomas i Mary, sprowadził do Portsmutu część pułku 14go i osadę jednego okrętu Pruskiego, który przeszłego lata na wysokości morskiej Ouessanteńskiej przez Tunetański okręt korsarski zabrany został. Sir Charles Penrose dowiedziawszy się, że pomieniona osada Pruska do Tunetu przybyła, wysłał Kapitana Spencera, żądając uwolnienia oneyże, czego Dey odmówił; gdy mu atoli Kapitan Spencer na przypadek dalszego wzbraniania się odwołaniem Konzula Angielskiego pogroził, wyrzał się Dey zniewolonym uleż. Ponieważ w Tunecie powietrze morowe bardzo grassowało, przeto dla uniknienia wszelkiej zarazy zgodzono się na to, by ieńcy wszystką swą odzież zdiełi; i w takim stanie przyjęto ich na okręt Angielski. Przybywszy do Malty, kazano im zupełną kwarantanę odbyć.

Gazety Londyńskie umieściły dokładne opisanie Amerykańskiego liniowego okrętu Franklin, na którym P. Rush, Poseł Zjednoczonych Stanów Ameryki północnej do Anglii przybył. Nie można sobie ani wystawić doskonałego uzbrojenia i urzędzenia, nad okręt pomieniony. Maszty i liny są wyborne, a wyćwiczona osada trzyma je w porządku wzorowym. Ogół jest prawdziwym wzorem budowy okrętowej. Rozkład wewnętrzny iednoczy w sobie wszystko, co tylko wygodą nazywać się może. W urzędzeniu zapasów, przechodzi Franklin wszystkie okręty, a równie doskonałym jest także i co do dział rozkładu. Na wszystkich pokładach są działa 32funtowe, iednakowoż są one iednakowego wprawdzie wagomiaru (kalibru) lecz nie iednakiey długości, a na najwyższym pokładzie stoją karonady. Na masztach zawieszono iest mnóstwo siekier zaostrzonych, aby w razie potrzeby na pogotowiu były. Całe zaopatrzenie iest mistrzowską sztukę porządku i urzędzenia. Okręt ten iest bez przygany. — Amerykanie cwi-

czą ustawicznie osadę swoją w obieżdaniu beczki pływającej i w strzelaniu do niej z dział, albowi też w strzelaniu z karabinów do butelki na maszcie zawieszoney. Strzelają po kolei, a który z nich ugodzi w beczkę albo w butelkę, ten otrzymaie podwoyną racę gorzałki (grog).

Francya.

Na posiedzeniu Izby Deputowanych dnia 14. Lutego zdawał sprawę P. St. Aldegonde imieniem Kommissyi prośb. Prośba Barona Mechina byłego Prefekta w Departamencie Calvados, i bankiera Paryzkiego, była powodem do żywey rozprawy. Proszący bowiem, jako pełnomocnik pewney liczby donataryuszów byłych wojskowych i innych dworskich urzędników Napoleona, domagał się, by komitentom jego na nadzwyczajne dobra koronne, których dalszym losem zarządzić się ma, wyznaczono summę dwóch milionów franków, która im tak oświadczeniem Rządu tymczasowego (w roku 1814) jako też ze strony NN. Cesarzow Austryackiego i Rossyyskiego, tudzież Króla Pruskiego, (traktatem w Fontainebleau zawartym) przyrzeczona i zawarowana była. Na poparcie reklamacyi swoiey dodali proszący, że Xiążę Talleyrand listem już po dniu 11. Kwietnia 1814 (po dniu podpisania traktatu w Fontainebleau zawartego) pisanym, sprzymierzonym Mocarstwom oświadczył, iż Król przychylił się do traktatu z dnia 11go Kwietnia 1814, i że potwierdził pomieniony artykuł względem gratyfikacyi, które reklamantom w czasie pomienionego w Fontainebleau podpisanego traktatu, wyznaczono. Do reklamacyi swoiey załączyli proszący trzy spisy imion, nazwisk, stopni wojskowych, urzędów i rozmaitych służb dworskich, które stopniowym gratyfikacyom odpowiadały; te zaś gratyfikacye wynosiły od 3,000 do naywięcej 50,000 franków. Na to wyszczoło się w Zgromadzeniu powszechnie poruszenie, a zdawca sprawy tak mówił: „Kommissya zleciła mi, zaproponować WPanom, abyście tę prośbę do Kommissyi budżetowey odesłali.“ (Tu dało się słyszeć kilkanaście głosów: „Do porządku dziennego!“ lecz zdawca sprawy ciągnął dalej). „Dozwolcie mi WPanowie dokończyć wniosku, który mam zaszczyt Izbie przedłożyć. Kommissya, której organem ja jestem, proponuje WPanom odesłanie prośby do Kommissyi budżetowey, która przy mnogich swoich związkach z Ministrami Królewskimi, względem ważności tych reklamacyi z Ministrem spraw zagranicznych i z Ministrem przychodów naradzić się może.“ — Na to ze

wszystkich stron na nowe domagano się porządku dziennego.

Baron Brigode, Współczłonek Kommissyi prośb, odezwał się w te słowa: „Mnie się zdaie, że pierwey nim się względem przedłożoney WPanom reklamacyi do porządku dziennego przystąpi, przynajmniej przyczyny do tego mieć należy. Jedna część Kommissarzyów Waszych poczytywała z razu za rzecz dostateczną, proponować WPanom przekazanie tey prośby do Ministra spraw zagranicznych, ponieważ zakres urzędu iego stawia go w stanie do osądzenia o niedopełnieniu traktatów. Inni byli tego zdania, że pożyteczną byłoby rzeczą, dowiedzieć się, czyli reklamujący wojskowi innym jakim sposobem nie pobierają przychodów, któreby rozszereżniom ich wyrównywały. Kommissya Wasza zgodziła się na to, że Kommissya budżetowa przez mnogie swoje związki z różnemi Ministrami, brakujące nam objaśnienia łatwo osiągnąć może, a tak więc było to rzeczą stosowną, proponować WPanom odesłanie prośby do Kommissyi budżetowey, co też i zdawca sprawy imieniem Kommissyi prośb uczynił. Proszący mogą mieć prawa niezaprzeczone, a co się mnie tycze, poprzestaię na wniosku Kommissyi.“

P. Jollivet odpowiedział na to: „Z iejdney strony iasną jest rzeczą, że prośba żądney naradzie podpadać nie może; idzie tu bowiem o ocenienie traktatu, zawartego przed wypadkami, które warunki iego może zwolniły; to zaś jest przedmiotem władzy Królewskiej zachowanym, i całkiem za granicami naszymi położonym. Nie należy nam przeto wchodzić w atrybuta, które według konstytucyi dla nas są obcemi. Żądam, by Izba do porządku dziennego przystąpiła.“

Na zapytanie ze strony Wice-Prezesa uczynione, Izba niezmierną większością głosów przeszła do porządku dziennego.

P. Troubllet z Paryża domagał się całkowitego zniesienia pensy, wyznaczonych wszystkim osobom cywilnym, ozdobionym krzyżem legii honorowey, a to z tych przyczyn, że te ozdoby przez założyciela nadane były szczególnie miejscu, a nie osobom, których naywiększa część przez żadne nadzwyczajne czyny lub prace na to wyszczerżnienie nie zasłużyła; że prawie wszystkie te osoby bardzo są majątnemi; i że takowe zniesienie ułatwiłoby środki do regularniejszego wypłacania owych walecznych wojowników, którzy dla swoich zasług i blizn szlachetnych ozdobionymi zostali. — Kommissya proponowała, aby co do urzędów i statutów względem Królewskiego orderu legii honorowey obecnie istnących, do dziennego porząd-

ku przystąpiono. — Ta propozycja została przyjęta.

Dnia 18. Lutego rozprawiała Izba Deputowanych w tajnym Wydziale nad propozycją PP. Chabrillanta i Bourdeau: „aby emigrantom Francuzkim, termin do zapłacenia ich długów uchwalami z dnia 5. Grudnia 1814 i 16. Stycznia 1816 wyznaczony, ieszcze raz do 1. Stycznia 1820 przedłużyć.“ Po wysłuchaniu kilkunastu mówców za wnioskiem i przeciwko wnioskowi obstających, zezwolono nareszcie większością 97miu kresek przeciwko 64rem, na przedłużenie terminu do 1. Stycznia 1819.

Tegoż samego dnia było znowu posiedzenie Kommissji budżetowej.

Dnia 23. Lutego naradzała się Izba Deputowanych w tajnym Wydziale, nad propozycją P. Cassaignollesa: „aby §. 11sty ustawy z dnia 9. Listopada 1815, względem okrzyków buntowniczych uchylić, a na uwolnienie obwinionych za złożeniem rękomyi, zezwolić.“ PP. Caumartin i Ponsard obstawali żywo za wnioskiem, który PP. Cardonnel i Chevalier-Lemore zbiiali, a który na koniec odrzucono.

Na posiedzeniu Izby Deputowanych dnia 24. Lutego podali kupcy Paryczy prośbę o otworzenie bezpośredniej żeglugi między miastami nadmorskimi z stolicą; przedsięwzięcie, którego podobieństwo już w roku X. w Październiku 1816 okazano. Izba poczytała tę prośbę za godną ścisleyszego roztrząśnienia, i odesłała ją do Ministerium spraw wewnętrznych.

Tegoż samego dnia, Wydział Izby Parów mający sobie zlecone roztrząsanie projektu do prawa względem uzupełnienia wojska, przez Marszałka Macdonalda proponował przyjęcie tegoż projektu z dwoma dodatkami. W skutku pierwszego nie mają należec do odvodu weterani żonaci, albo takowi, którzy wyraźną dymissję otrzymali. Drugi dodatek tycze się artykułu 28go i zmierza do tego, by tylko dwie trzecie części wyższych stopni według dawniejszości w służbie nadawano. Bezpośrednio po zdaniu sprawy zapisało się 36 mówców.

P. Chateaubriand zamysła kazać się zanieść do Izby Parów, aby miał mowę przeciwko projektowi do prawa względem zaciągów do wojska.

Zamach na życie Xięcia Wellingtona był w Paryżu powodem do tak nadzwyczajnych kroków policyjnych, że wkrótce spodziewałą się otrzymać w tej mierze dokładne objaśnienia. Do różnych Departamentów pogranicznych porożyszano osobne instrukcje, i

słychać, że ścisleyszą niż dawniej mają baczość na wszystkich podróżnych z Francji wyjeżdżających, albowi też do Francji przybywających.

Gazeta Londyńska Kurjer umieściła artykuł korespondencyjny z Paryża pod dniem 19. Lutego datowany, a zawierający, że Lord Wellington owego człowieka, który do niego z pistoletu wystrzelił, wyraźnie widział i dostrzegł, że miał wąsy; że w skutku tego wielu Officerom połowę żołdu pobierającym z Paryża wynieść się kazano, innych zaś pod ścisły dozór wzięto; że niektóre osoby w pobliskości będące, uczyniły do ulicy S. Magdaleny uciekającego ścigały, i widzieć miały, iż wszedł do domu pod numerem 11, gdzie za nim natychmiast drzwi zamknięto; że nadaremnie pukali do drzwi, których im nie otworzono, i że wyraźnie słyszeli głosy kilku kobiet i jednego mężczyzny, będących w owym domu, który prócz tego bardzo ma być osławionym. „Niestety! (tak konczy się ów artykuł), dopiero nazajutrz dano o tem znać w domu Xięcia i w Policji; gdy się więc policyjanie do owego domu udali, znaleźli go próżnym i od mieszkańców swoich opuszczonym.“

Lord Kinnaird, który (iakośmy w przeszłym numerze gazety naszej donosili) do Paryża przybył, mieszka w domu Xięcia Wellingtona.

P. Croqueimbourgh, który z Lordem Kinnairdem przyjechał, jest dobrowolnym wygnańcem, którego imię na żadney liście nie stoi. Ponieważ więc bez pozwolenia do Paryża przybył, przeto go dnia 24. Lutego (obaczyć numer 43 gazety naszej) aresztowano, i mają go przez żandarmów za granicę do Niderlandów odesłać.

Ukończyły się już obrady Kommissji względem konkordatu, który (jak wielu przewidywało), Rząd cofnął. Zapewniają, że tylko wakujące teraz stolice Arcybiskupie i Biskupie osadzone będą, podział zaś Dyecezyi zostanie tak, jak jest dotychczas. Skoro więc konkordat z roku 1817 prawny nie otrzymuje mocy, zostaje w mocy swojey konkordat z roku 1801, i nie należy obawiać się interregnum duchownego. Trzymając się tej zasady, łatwo będzie potem, w pojedynczych artykułach konkordatu z roku 1801 odmiany porobić; tak jak iedynie od prawodawczych Władz Francuzkich zawisto, by w dotychczasnych artykułach organicznych modyfikacyę zrządzić.

B r a z y l i a .

Kongregacya Propagandy w Rzymie otrzymała z Rio-Janeiro od Missygnarza

9. Ludovico. dokładne zdanie sprawy o pierwszych jego czynnościach w Brazylii. W skutku instrukcyi od Dworu Rio-Janeirskiego otrzymaney, odważył się na ten krok niebezpieczny, że się aż do okropnych puszczy Bahijskich przedał. Po długich podróżach, napotkał tam Lud dziki, który sobie samemu całkiem zostawiony, prowadził życie bardziej podobne do życia zwierzęcego aniżeli do życia istot rozumnych. Otoczyło Oycę 55 tych ludzi dzikich pięć męskiej i żeńskiej; wszyscy chodzili nago, i wszyscy uzbrojeni byli w łuki i strzały. Przez drobne podarunki udało się Misyonarzowi wpoić w nich zaufanie, a naostatek nawet skłonić ich do tego, że się z nim do najbliższych pomieszczeń puścili, gdzie z dozwoleństwem rodziców 8 dzieci ich ochrzcił. Jeszcze i drugi innich przyłączył się do O. Ludovico, aby się z nim razem w głąb Kraju przedrzeć. To przedsięwzięcie może przynieść wielki pożytek tak dla religii, iako też i dla wiadomości.

Chiny.

Dziennik Rzymski (Diario di Roma) umieścił, co następuje: „P. Richenet, Kapłan Kongregacyi Paryżkiej i Prokurator tegoż założenia w Pekinie, otrzymał od Misyonarzew tamiecznych pocieszające wiadomości o postępach ich zawodu Misyonarskiego. Listy z Pekinu datowane są w Marcu, a listy z Mahaoc, dnia 16. Czerwca 1817. Z tych okazuje się, że Misyonarze spokojnie dopełniają celu poselstwa swojego, i że od dawnego czasu ze strony Mandarynów żadnego prześladowania nie doznawali. Pomimo dążeń odporu, który się w Chinach od stu lat czynnym okazuje, przecież bardzo wiele osób ponawracali, i byłiby jeszcze większe postępy czynili, gdyby nieco większa była liczba ewangelicznych nauczycieli wiary. W Pekinie spodziewano się Misyonarza mianowanego Wikarym Apolskim, który z rąk Biskupa tamże rezydującego poświęcenie Biskupskie otrzymać pragnie. Teraz mają się wystąpić Misyonarze, nie tylko do Chin, lecz także i do rectętych Państw Mahometanських, do Konstantynopola i do Lewanty.“

Zjednoczone Niderlandy.

Na zadanie Xięcia Oranii uwolnił Go Król od obowiązków Ministra wojny, zostawiając Go przy wszystkich innych dostojenstwach i urzędach wojskowych. Mocą uchwały z dnia 23go Lutego zjednoczono Ministerium i jeneralną Intendanturę wojny. Hrabia Goltz, były jeneralny Kommissarz wojny,

mianowany jest Współczłonkiem pierwszej Izby Stanów jeneralnych. P. Pipers, były jeneralny Intendant wojny, mianowany jest Sekretarzem Stanu Departamentu wojny, a Jenerał-Maior d'Aubremé (z Brukselii), Dowódca dywizyi piechoty w Amszterdamie, na stopień Jenerała-Porucznika posunięty, i mający sobie zlecony nadzór nad osobami do przedmiotu wojennego należącemi, będzie bezpośrednio z Królem pracować. Jeżeli więc były iakowe projekta względem nadwornej Rady wojennej, tedy są całkiem uchylonemi.

Podobnie uchwalonem zostało zjednoczenie Administracyi dóbr skarbowych z Ministerium przychodów. P. Van Lynden van Hemmen, były Administrator jeneralny, i P. Wickers, były jeneralny Dyrektor sprawowania żywności i dawania pozwoleń na to, mianowani są Radcami Stanu. Dodać, że Administracya stempla, wpisów sądowych, i należności permutacyjnych z Departamentem przychodów zjednoczoną zostanie, tudzież, że dwie wielkie gałęzie zarządu publicznego, a mianowicie, podatki niestate, tudzież sprawowanie żywności i wydawanie pozwoleń na to, Radcy Stanu, P. Appeliusowi, powierzonemi będą.

Posel Pruski Xiążę Hatzfeld, podał do Rządu Hadzkiego oświadczenie, że paszporta przez Konzultów przy Dworze Niderlandzkim umieszczonych wydane, przy terażniejszych okolicznościach w Krolewsko-Pruskich Kraiach tymczasowo nie uznają się, i odróżni, takowemi paszportami zaopatrzeni przez granicę przepuszczonymi być nie mają. Niektóre zayszłe omyłki, albo nadużycia, zdają się być przyczyną tego kroku.

Niemcy.

Dziennik Frankfortski umieścił poniższy (w ięzyku łacińskim pisany a na ięzyk Franeczki przełożony) list terażniejszego Króla Szwedzkiego, w którym Związku Niemieckiemu o zyczeniu ze Świata Karola XIIIgo, tudzież o swoim wstąpieniu na tron donosi, a to w osnowie następującej: „My Karol Jan, z Bożej łaski Król Szwedzki i Norweskki, Gotski i Wandalski etc. Wysokiemu i Świętemu Związkowi Niemieckiemu życzenia pomysłności i pozdrowienie! Głębokim przejęci-bolesem, donosimy Związkowi Niemieckiemu w przyjaźni, że kochany Oyciec Nasz, Najjaśniejszy i najpotężniejszy Monarcha i Władca, Karol XIII, Król Szwedzki i Norweskki, Gotski i Wandalski; Xiążę Szlezwigo-Holsztyński, Stormarnski i Ditmarski; Hrabia Oldenburgski i Delmenhorsteński, dnia wczorajszego, o godzinie lotey wieczorem, z tego zszedł Świata. Monarcha

ten wyszczególniał się cnotami tak celującymi i tak uznanymi, że zgon jego powszechną sprawił żalobę. Smutek, który Nas z przy czyny tej straty dotyka, jest tem głębszym, ile że Nas zawsze z prawdziwie oycowską kochał czułością, i ponieważśmy My zawsze prawdziwą miłością synowską dla Niego przejętymi byli. Z tego powodu bynajmniej nie powątpiewamy, by Świetny Związek Niemiecki, przy szczęśliwie między Nim a Nami trwającej przyjaźni, i na pamiątkę Monarchy, tak przykładnie zmarłego, nie dzielił z Nami całkowitek owego głębokiego i sprawiedliwego bólu, który Nas, Rodzinę Królewską, tudzież Królestwa Szwedzkie i Norwęgskie przeżył. Ponieważśmy prawem następstwa, które Nam wolny i iednomysłny wybór Stanów obojga Królestw ofiarował, wodze Rządu Królestw Szwedzkiego i Norwęgskiego, inż obięli, przeto spieszmy z doniesieniem o tem Świetnemu Związkowi Niemieckiemu, i z dniem Mu serdecznego zapewnienia, że węzły wzajemnej przyjaźni, które Nas łączą, coraz ścisley wiązać i ustalać pragniemy. Zresztą polecamy Świetny Związek Niemiecki Opieczę Wszechmocnego. Dan w zamku Sztokholmskim dnia 6go Lutego 1818.

(Podpisano) Karol Jan.

W Xięstwie Elektorsto-Heskiem wyszło niedawno rozporządzenie, przepisujące żołnierzom urlopowanym reguły zachowania się przez czas urlopu. W artykule 18tym tegoż rozporządzenia, nakazano im zapuszczać włosy w tyle głowy tak, aby byli w stanie uwiązać z nich warkocz samorodny. Niepostuszeni w tej mierze, mają za karę tak długo w służbie zostawać, dopóki ich włosy przepisanej długości nie osiągną.

W temże samem Xięstwie ponowiono rozporządzenie, że dzieci od 6go roku wieku swojego do szkoły chodzić powinny, rodzice zaś etc., którzy ich do tego nie zmuszają, karze aresztu lub karom pieniężnym podlegać mają.

Teraz rozsyła się zatrzymany dotychczas poszyt peryodycznego pisma Nemesis, które P. Luden wydał, iednakowoż bez artykułu od strony 240 do 266 idącego, (bez buletynów P. Kocebuego), o który ieszcze przed wydrukowaniem, sądowe badanie zaszło.

Towarzystwo czytelników w Lipsku, poszło za przykładem Towarzystwa czytelników w Frankförcie nad Menem (obaczyc numer 40 gazety naszej), i tygodnik literacki P.

Kocebuego z zakresu czytania swojego włączyło.

Wyspa S. Heleny.

O stanie zdrowia Bonaparty na wyspie S. Heleny pomieszczały gazety Londyńskie bardzo sprzeszne wiadomości. Jedne z nich twierdzą, że cierpi wielki ból wątroby; według innych zaś, miał dnia 8go Stycznia, podczas odpłynienia okrętu Phaeton (na którym Jenerał Farquhar, były Gubernator wyspy Isle de France, z rodziną swoją, do Anglii powrócił), zupełnie bydź zdrowym, od długiego atolu czasu nie miał żadnych odwiedzin przyjmować. Inny okręt, z Indyy wschodnich powracający (który przywiózł wiadomość o śmierci Pułkownika Fitzclarencego, Adjutanta Margrabiego Hastingsa), zbliżywszy się do wyspy S. Heleny, pocuł trzęsienie ziemi.

Hrabia Bathurst (w Londynie) otrzymał z wyspy S. Heleny listy urzędowe (despesze), według których wiadomość o słabości zdrowia Bonaparty, bezzasadną jest.

Uwiedomienie

od C. K. Galicyjskiego Rządu krajowego.

Ponieważ w dniu 25tym b. m. święto Zwiasztowania Najsł. Panny Maryi przypada, przeto uchwalił C. K. Morawsko-Slązki Rząd krajowy, aby Ołomucki iarmark bydlany na dzień 26ty t. m. odłożonym został. — Co się ninieyszem ogłasza.

Przyiechali do Lwowa dnia 19go i 20go Marca.

P. Laszkiewicz hurtownik, z Brodów. — P. Markiewicz kupiec, z Polski. — X. Nauro, z Węgier. — P. Petrovich ezcladnik kupiecki, z Polski. — X. Schattfeld Jozef, z Węgier. — W. Strachocki Józef, z Tarnopola. — JW. Tyszkiewicz Wincenty i Jerzy Hrabowie. — W. Tarski Alexander, i W. Wereszczyński, z Rosyji.

Wyiechali ze Lwowa dnia 19go i 20go Marca.

W. Babecki, do Żółkwi. — W. Czaykowski, do Przemyśla. — W. Głowacki, do Brzeżan. — W. Krzysztofowicz, do Polski. — W. Olszewski, do Brzeżan. — W. Przygocki, do Zloczowa. — W. J. Skibinski Kanonik, do Przemyśla. — JW. Tarlo Hanty Hrabia, do Polski.

W przyszły Poniedziątek, iako w dzień świąteczny, nie wydzie gazeta, lecz dopiero w następującą Srodę wydana zostanie.

Do tej gazety załączony jest 5ty numer Rozmaitości.